

[Bladt.]

løshedskasserne? Jeg kunne også vende spørgsmålet om og spørge: hvorfor vil man have arbejdsløshedskasserne udskilt fra fagforeningerne? Er det, fordi man mener, at arbejdsløshedskasserne eller afdelingerne har misrøgtet denne opgave?

Man kunne f. eks. overføre dette problem til sygekasserne; der har jo også været tale om, at man skulle overføre sygekasserne til det offentlige. Jeg tror også, det ville medføre en reaktion ude i befolkningen. Sygekasserne er ligesom arbejdsløshedskasserne en folkelig institution, der er opbygget fra bunden af, og jeg tror i hvert fald, som jeg sagde i mit første indlæg, at det vil vække modvilje, hvis man vil overskære de sidste bånd, der binder arbejdsløshedskasserne, og dermed afskærer medlemmerne fra indfyldelse på deres forsikring.

Søren Andersen: Jeg kan jo vanskeligt lade være med et par bemærkninger, når det nu både fra hr. Chr. Madsens og fra ministerens side siges, at vi under debatten om nedsættelse af sociallovskommissionen måtte love ikke at gå imod forbedringer i tiden, indtil kommissionen kom med sin betænkning, sit arbejdsresultat.

Er vor stilling til denne lov da ikke udtryk for villighed til at gå ind i forbedringerne? Og er det da ikke sådan, at vi netop gang på gang har spurgt efter forbedringer og om at få dagpengesatserne ført à jour? Er det da ikke også sådan, at vi i modsætning hertil møder et forbenet socialistisk, svagtarbejdende og langsomtarbejdende flertal her i salen? Er dette ikke bevist ved, at hr. Bladt siger, at det haster såmænd ikke med en sådan nyændring, og næsten i forskrækkelse fortæller om, at der endogså er folk — det har hr. Bladt alligevel lagt mærke til — der taler om, at sygekasser og alle andre kasser skal ind under en samlet ordning? Det er da ganske givet, at en samlet ordning med et samlet tryghedsbidrag vil være mere rationelt, give større sikkerhed og betyde en betydelig forenkling,

ja, en forbedring for hele befolkningen. Så kan de enkelte arbejdere såvel som andre her i samfundet skabe de foreninger, de vil have, herunder altså også fagforeninger.

Er det ikke også et sikkert udtryk for forbening inden for det nævnte flertal, når ministeren selv erkender problemet med deltidsbeskæftigelse, erkender, at der er tilført samfundet megen arbejdskraft ad den vej og erkender dette arbejdes stigende betydning, men så samtidig pukker på, at den gamle bestemmelse i denne meget forældede lov kun bygger på, kun kan dreje sig om dem, der har, skal vi sige lejlighed til at give hele deres arbejdskraft til arbejdsmarkedet, og for hvem dette er deres hovederhverv? De deltidsbeskæftigede kan vel ikke give samfundet hele deres arbejdskraft, men deltidsarbejdet må så i mange, mange tilfælde betragtes som deres hovederhverv; det er da i mange tilfælde sådan, at de har opgaver i hjemmet, ikke mindst med børns pasning, og som følge af, at de er deltidsbeskæftigede i stedet for at være heltidsbeskæftigede, ikke belaster de offentlige vuggestuer og børnehaver. Jeg tror, det er på høje tid, at dette langsommelige, forbenede flertal vågner op til dåd med hensyn til et problem, der ikke alene er et arbejdsmæssigt problem, men i lige så høj grad et socialt problem om børns pasning for mange enlige mødre, og det gælder også for de mange, der må supplere mandens indtægt, fordi mandens arbejdsevne måske ikke er fuldstændig. Jeg tror, at det er ganske nyttigt at lægge mærke til, at det er folk uden for dette forbenede flertal, der påpeger dette sociale problem.

Asger Jensen: Både hr. Bladt og ministeren var bange for, at det ville betyde, at vi ville standse reformerne, hvis vi ønskede det hele overvejet i socialreformkommissionen. Således ligger det naturligvis ikke, det var jeg allerede inde på før. Det er dem, der vil fremskridtene, der ønsker det hele overvejet på den måde. Ministeren spørger, hvilke kasser det drejer sig om. Det har jeg ikke